

Arrest

nr. 284 958 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou reeds sinds 2017 op het Belgische grondgebied verblijven.

1.2. Verzoeker werd op 15 juni 2022 geïnterpelleerd door de politie en op 17 juni 2022 door de onderzoeksrechter aangehouden op verdenking van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en bendevoorming.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied

te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: A.(…)

Voornaam: P.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Albanië

ALIAS: P.(…) P.(…) °(…), onderdaan van Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

0 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

0 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 17.06.2022 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van betrokkene van een verregaande normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. De feiten lijken ook blij te geven van een georganiseerd karakter. Betrokkene heeft bovendien geen verblijfsadres in België. Dit alles maakt dat er gevaar is voor recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 23.06.2022 heeft de betrokkene verklaard familie (partner en kinderen) te hebben in België. Hij wilt niet terug keren naar zijn land van herkomst omdat hij familie heeft hier. Hij is verantwoordelijk en nodig voor zijn vrouw en kinderen. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

0 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

0 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 17.06.2022 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van betrokkene van een verregaande normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. De feiten lijken ook blij te geven van een georganiseerd karakter. Betrokkene heeft bovendien geen verblijfsadres in België. Dit alles maakt dat er gevaar is voor recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 17.06.2022 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van betrokkene van een verregaande normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. De feiten lijken ook blij te geven van een georganiseerd karakter. Betrokkene heeft bovendien geen verblijfsadres in België. Dit alles maakt dat er gevaar is voor recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden/de overname te vragen aan (land). Mocht de overname door (land) niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Leuven Hulp om betrokkene vanaf 23.09.2022 te doen opsluiten, in de gevangenis te Leuven Hulp (...)"

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 september 2022 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer<1>:

Naam: A.(...)

Voornaam: P.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Albanië

ALIAS: P.(...) P.(...) (...), onderdaan van Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied <2>.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 17.06.2022 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van betrokkene van een verregaande normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. De feiten lijken ook blij te geven van een georganiseerd karakter.

Betrokkene heeft bovendien geen verblijfsadres in België. Dit alles maakt dat er gevaar is voor recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 23.06.2022 heeft de betrokkene verklaard familie (partner en kinderen) te hebben in België. Hij wilt niet terug keren naar zijn land van herkomst omdat hij familie heeft hier. Hij is verantwoordelijk en nodig voor zijn vrouw en kinderen. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“• Contenu des normes visées au moyen

L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (LE) dispose :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé ;

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ; (...) »

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 entend transposer des obligations découlant de la « directive retour » (directive 2008/115) :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. (...) »

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

L'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours. Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;

4°

5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;

6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

Les obligations de motivation imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeyss, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le droit d'être entendu impose à la partie défenderesse de mettre l'étranger en position de faire valoir effectivement et utilement ses arguments avant la prise de (chacune des) décision(s) affectant défavorablement ses intérêts.

• Développement des griefs

Premier grief

La partie défenderesse a manqué à son devoir de minutie et de motivation, pris seul et conjointement à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui impose de tenir compte de tous les éléments particuliers de l'espèce (et donc de motiver l'interdiction d'entrée en reflétant cette prise en compte de tous ces éléments), en ce que la motivation de l'interdiction d'entrée ne reflète en rien une quelconque prise en compte de l'ordonnance de mainlevée du mandat d'arrêt et particulièrement aux conditions auxquelles le requérant est soumis et qui impliquent nécessairement qu'il se trouve, ou à tout le moins revienne, sur le territoire dans les prochains mois.

Parmi ces conditions, figurent notamment l'obligation de résider à son adresse de Schaerbeek, d'entamer son travail de chauffeur auprès de la société Katana Company et en apporter la preuve, de ne pas quitter le territoire sans autorisation préalable et écrite du magistrat, de répondre à toutes convocations des autorités policières ou judiciaires, de prendre contact avec la Maison de justice de Bruxelles dans les 5 jours, de répondre aux convocations de l'assistant de Justice (ordonnance en annexe).

La partie défenderesse avait manifestement connaissance de cette ordonnance, qui figure au dossier administratif et dont elle a été informée préalablement à la prise des décisions attaquées et la libération du requérant par le greffe de la prison (voy. le fax, en annexe).

Comme l'ont déjà souligné le Conseil d'Etat ainsi que votre Conseil, l'obligation légale qui est faite à la partie défenderesse de tenir compte d'éléments dans le cadre de la prise de décision entraîne l'obligation corrélative, en vertu de l'obligation de motivation, que la prise en compte de ces éléments se reflète dans la motivation formelle de la décision.

En ce sens, voyez notamment l'arrêt CE n°253942 du 09/06/2022 et l'arrêt CCE n°275839 du 09/08/2022. En effet, le Conseil d'Etat a jugé dans son arrêt n°253.942 du 9 juin 2022 en ces termes : « L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au

respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. Par ailleurs, [...] un ordre de quitter le territoire a une portée différente de celle d'une décision d'irrecevabilité de séjour. En statuant sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse se prononce quant au point de savoir si l'étranger peut se prévaloir de circonstances justifiant qu'il forme sa demande de séjour en Belgique et non dans son pays d'origine. Sa décision ne porte pas sur l'éloignement du requérant. Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure ».

Cet arrêt marque une évolution dans la jurisprudence du Conseil d'Etat concernant l'étendue de l'obligation de motivation qui pèse sur la partie défenderesse. Le Conseil estime devoir faire sien l'enseignement de cet arrêt.

En l'espèce, il apparaît que le second acte attaqué n'explique pas comment la partie défenderesse a respecté les exigences de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en tenant compte notamment de la vie familiale de la requérante. Il s'ensuit que le moyen est fondé en ce qu'il est pris de la violation de l'obligation de motivation au regard de la mise en balance des intérêts imposée par l'article 74/13 précité, ce qui suffit à entraîner l'annulation de l'ordre de quitter le territoire.

L'analogie avec le cas d'espèce est évidente, dès lors que, à l'instar de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 impose la prise en compte d'éléments lors de l'adoption d'une interdiction d'entrée.

Le législateur belge n'a pas manqué de le rappeler lors des travaux parlementaires, en ces termes : "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 impose que toutes les circonstances particulières soient prises en compte, ce qui suppose à l'évidence qu'un élément aussi important que l'ordonnance de mainlevée du mandat d'arrêt, et les conditions qui y figurent, le soient.

L'importance de cette ordonnance, de ces conditions, et de ces « circonstances », est évidemment énorme, dès lors que c'est en raison de cette décision que la partie adverse semble avoir précipité l'adoption des décisions entreprises; c'est en raison de cette ordonnance que le requérant a retrouvé la liberté ; les décisions entreprises présentent une contrariété évidente avec les termes de cette ordonnance et l'injonction faite au requérant, à travers ces conditions, de se trouver en Belgique. L'incompréhension du requérant face à des décisions à ce point contradictoire est totale.

La partie défenderesse ne pourrait chercher à faire état de son raisonnement a posteriori, une telle motivation a posteriori n'étant pas admissible.

Manifestement, il y a un défaut de motivation de l'interdiction d'entrée, pris seul et conjointement à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

Deuxième branche

Le droit d'être entendu du requérant a été méconnu par la partie défenderesse car elle n'a pas invité le requérant à se défendre d'un ordre de quitter le territoire et d'une interdiction d'entrée, et ne l'a donc pas utilement et effectivement mis en mesure de faire valoir ses arguments à l'encontre de ces décisions.

Force est de constater que le formulaire qu'il a été amené à compléter indiquait que « vous êtes interrogés par ce que vous êtes en séjour illégal. C'est pourquoi que vous êtes détenus en vue de votre éloignement vers votre pays d'origine ou vers un autre pays où vous pouvez retourner / où vous avez un droit de séjour. Afin que l'Office des étrangers (OE) puisse donner un suivi adéquat à votre dossier, vous êtes tenus à répondre aux questions suivantes. » Le requérant a répondu aux questions et adressé ce formulaire en retour le 23/06/2022 (copie en annexe).

A aucun moment cela ne laisse penser que la partie défenderesse envisage de prendre un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée.

Le requérant n'a pas été invité à se défendre à l'encontre de la prise de telles décisions.

Il ne l'a pas davantage été antérieurement ni ultérieurement.

Le Conseil d'État souligne l'importance d'une « invitation » suffisamment explicite :

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015; CE n°233.512 du 19.01.2016; CCE n°141 336 du 19.03.2015; CCE n°146 513

du 27.05.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Afin d'être utile et effective, cette invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles : l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées...

P. GOFFAUX définit les contours de cette obligation « d'entendre » comme suit (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif 2eme éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, nous soulignons) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Votre Conseil a souligné que ces garanties assortissent le droit d'être entendu afin de le rendre effectif, dans deux arrêts récents, se référant à la doctrine de I. OPDEBEEK : CCE n°200.486 du 28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 du 08.01.2018.

Le Conseil d'État a également rappelé que ces droits et garanties prévalaient préalablement à chaque décision administrative ayant un objet distinct, tels un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée (CE n 233.257 du 15 décembre 2015).

Force est de constater que la partie défenderesse n'a pas assuré une mise en œuvre utile et effective du droit d'être entendu du requérant, en méconnaissant les garanties essentielles précitées.

Or, s'il avait été mis en mesure de faire valoir ses arguments à l'encontre de telles décisions, il aurait notamment pu faire valoir :

- La scolarité de ses enfants en Belgique (preuve en annexe), qui rend un départ du territoire plus compliqué et peut influencer sur le délai laissé pour quitter le territoire ;
- Les conditions mises à sa libération et qui supposent sa présence, sinon continue à tout le moins régulière, sur le territoire ;

Autant d'éléments que la partie défenderesse aurait du prendre en compte, ce qu'elle n'a pas fait, et qui sont de nature à influencer sur la prise d'un ordre de quitter le territoire, le délai laissé pour l'exécution, la prise d'une interdiction d'entrée, et la détermination de la durée de celle-ci.

Partant, il convient de conclure à la violation du droit d'être entendu."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het formulier hoorrecht van 23 juni 2022, een aanvraag van de FOD Justitie aan de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de vrijstellingsmodaliteiten, de beschikking tot handlichting van het bevel tot aanhouding vanwege de onderzoeksrechter van 23 september 2023, identiteitsstukken van zijn partner en minderjarige kinderen, een erkenningsakte, een geboorteakte, schoolrekeningen van de kinderen en een document betreffende woninghuur (verzoekschrift, bijlagen 2-7).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.4. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

De beslissing om bij het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, vindt zijn grondslag in het door verzoeker in zijn middel opgeworpen artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het bestreden inreisverbod vermeldt dan weer het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1.(...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

Verzoeker betwist in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“(...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie”*. Bijgevolg diende ten aanzien van verzoeker in toepassing van voormelde wetsbepaling in beginsel een verwijderingsmaatregel te worden getroffen. Verzoeker betwist evenmin dat hij *“(...) onder aanhoudingsmandaat geplaatst (werd) op 17.06.2022 voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoorming”* waardoor hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde en de nationale veiligheid te kunnen schaden, hetgeen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten des te meer schraagt en desgevallend toelaat af te zien van een termijn voor vrijwillig vertrek. Aangezien geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, diende de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een inreisverbod te koppelen aan de beslissing tot verwijdering.

3.5. In zijn eerste middelonderdeel acht verzoeker de formele motiveringsplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 74/11, §1, eerste lid en 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden omdat bij het opleggen van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoekers specifieke omstandigheden, in het bijzonder de beschikking tot handlichting van de onderzoeksrechter van 23 september 2022 waarvan verzoeker een kopie als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 3). Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris in kennis werd gesteld van de voorwaarden van de handlichting en dat deze vereisen dat hij zich op het Belgische grondgebied bevindt.

3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris om *“(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening (te houden) met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet

verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris op zijn beurt om bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod “rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

3.7. De bestreden beslissingen bevatten dienaangaande gelijklopende overwegingen:

“(…)

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 23.06.2022 heeft de betrokkene verklaard familie (partner en kinderen) te hebben in België. Hij wilt niet terug keren naar zijn land van herkomst omdat hij familie heeft hier. Hij is verantwoordelijk en nodig voor zijn vrouw en kinderen. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

“(…)”

Verzoeker betwist in zijn middel nergens de concrete motieven van de bestreden beslissing betreffende zijn specifieke situatie, maar is van oordeel dat ook rekening diende te worden gehouden met de voorwaarden uit de beschikking van de onderzoeksrechter van 23 september 2022.

3.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen op dezelfde datum werden genomen dan de beschikking tot handlichting van het aanhoudingsbevel door de onderzoeksrechter. Beide beslissingen dateren dus van 23 september 2022. De gemachtigde van de staatssecretaris werd door de FOD Justitie geïnformeerd over de invrijheidsstelling van verzoeker, maar uit het dossier kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij in kennis werd gesteld van de specifieke voorwaarden van de handlichting vooraleer de bestreden beslissingen (bijlage 13septies en bijlage 13sexies) werden genomen. Verzoeker beweert in zijn middel aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was van deze voorwaarden, maar dit kan niet uit de kennisgeving van de FOD Justitie worden geconcludeerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stipt bovendien aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen partij is bij de beoordeling van de (dwang)maatregelen in het kader van de strafvervolgung. De formele motiveringsplicht schrijft niet voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris motieven zou moeten opnemen inzake de voorwaarden die gekoppeld zijn aan een maatregel van de onderzoeksrechter. Een beschikking van de onderzoeksrechter kan ook niet primeren op de toepassing van de verblijfsreglementering door de bevoegde staatssecretaris. In dit verband verwijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen naar een omzendbrief van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep waaruit blijkt dat het initiatief moet uitgaan van het parket en zij de Dienst Vreemdelingenzaken moeten verwittigen indien de aanwezigheid van een vreemdeling op het grondgebied noodzakelijk is voor het strafonderzoek. Tenslotte toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich vanuit zijn huidige situatie beschikbaar te houden voor het strafrechtelijk onderzoek.

3.9. In een tweede middelonderdeel beklaagt verzoeker zich over het feit dat zijn recht om gehoord te worden werd miskend. Volgens verzoeker werd hij niet op de hoogte gebracht van het voornemen van de gemachtigde van de staatssecretaris om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen en hem een inreisverbod op te leggen. Verzoeker meent dat hij de scholing van zijn kinderen en de voorwaarden van de handlichting van het aanhoudingsbevel van de onderzoeksrechter had kunnen aanvoeren.

3.10. De Raad stipt aan dat het recht om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen geldt ingeval een maatregel wordt overwogen die steunt op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten (RvS 4 december 2007, nr. 177.577).

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 juni 2022 in de gevangenis van Leuven Hulp werd bezocht door een terugkeerbegeleider van het operationele bureau ‘identificatie gevangenen’ van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat bij de ‘intake’ een vragenlijst in het kader van het hoorrecht werd ingevuld. Het administratief dossier bevat hiervan een verslag waarin het volgende is opgenomen:

“Betrokkene werd gesproken op 23.06.2022 in de gevangenis van Leuven Hulp, waar het gesprek plaatsvond in het Frans. Aan betrokkene werden de doelstellingen van het gesprek toegelicht, nl. hem inlichten over zijn huidige administratieve situatie alsook het formulier hoorrecht.

Betrokkene wordt toegelicht dat hij in onwettig verblijf is in ons land, en na strafrechtelijke invrijheidsstelling ter beschikking zal komen van de DVZ met oog op verwijdering.

Betrokkene is in het bezit van zijn originele en geldige Albanese identiteitskaart met nr. (...) op naam van P.(...) P.(...) °(...) te (...), nat. Albanië. Geldig van 05.02.2021 tot 04.02.2031

Zodoende is betrokkene geïdentificeerd.

Betrokkene krijgt het formulier hoorrecht toegelicht, hij is bereid om op de vragen te antwoorden en het formulier te ondertekenen. Hij verklaart sedert september 2017 in België te zijn toegekomen, rechtstreeks vanuit Albanië. Hij bevestigt dat zijn identiteitskaart in de gevangenis aanwezig is. Betrokkene is gehuwd met mevrouw A.(...) D.(...) °(...), nat. Albanië. Ze zijn gehuwd sinds 31.07.2016 in Albanië, een traditioneel huwelijk. Ze hebben samen drie kinderen, twee zonen en één dochter. Zonen A.(...) B.(...) °(...) en A.(...) D.(...) °(...), en dochter A.(...) D.(...) °(...) Het gezin woont samen in de (...). Betrokkene heeft geen medische reden waarom hij niet kan reizen en/of terugkeren. Hij stelt niet te kunnen terugkeren omwille van zijn gezin in België. Hij is verantwoordelijk en nodig voor zijn vrouw en kinderen.”

3.12. De Raad stelt vast dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij niet zou zijn gehoord of dat hij niet voldoende zou zijn geïnformeerd over het voornemen van de gemachtigde van de staatssecretaris om hem een verwijderingsmaatregel, al dan niet vergezeld van een inreisverbod, op te leggen.

3.13. Verzoeker toont niet aan dat de scholing van zijn kinderen of de voorwaarden uit de beschikking van de onderzoeksrechter een ander licht werpen op de overwegingen uit de bestreden beslissingen en de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe zouden nopen om af te zien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of hem een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, waardoor eventueel het inreisverbod zou komen te vervallen. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat het hele gezin illegaal op het grondgebied verblijft. Tevens dient te worden benadrukt dat verzoeker niet redelijkerwijs kan verwachten dat hij zou worden gehoord over de voorwaarden van de beschikking van de onderzoeksrechter aangezien niet kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover deugdelijk werd geïnformeerd vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen.

3.14. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 7, 74/11, 74/13 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen niet zouden steunen op deugdelijke, feitelijke en/of juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het hoorrecht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN